

Karafiáth Orsolya

Amíg alszunk

*Ma egy másik kastélyba zársz.
Vihar lesz – szoknyám suhogása –
elhagyom a lépcsőfordulóban.
Egész a toronyszobáig követsz.
Csapódó ablaktáblák: csontszínű
kötényemből szabadult kísértetek.
Sokáig néztek szóltanul.
Lélegzetünk gyolcs és csipke,
sötétségből épült baldachin.
Amíg alszunk, az esőt áteresztik
a falak. Új kastélyt vonnak fölénk
a bőrünkéből kioldódó cseppkövek.*

Amíg alszunk II.

*Mindig ugyanaz a nyüzsgés:
éjfél tájt, mintha fény köré,
lepkék gyűlnek szobánkba.
A takaró, a mennyezet sehol.
Szétszagotott tapéta, függönyök,
lehulló himpor a falak helyén.
Amíg alszunk, szármacsapások
kavarják fel az éjszakát.
Erős huzat – álmaink.
Mire felriadnál, visszatér mind
a nappalokba, itthagya minket
a nyitott ablaknál, meztelen.*